

MARIKA

BUDAYOVÁ

OPATROVATEL'KA

Epitovky

Qvitouky

M
Barika
udayová

ISBN 978-80-89950-31-7

O

patrovateľka

Epitovky

”**Láska nám dává
silu začínat' stále
odznova.**“

1.

Moja urazená pýcha, ženská hrdosť a zdravý rozum mi hovoria, že sa mu nemám oddať. No napriek tomu sa moje telo žiadostivo prehýba a volá naňho. Hľadám jeho silné ramená, šiju a ústa. Spájame sa mlčky. Tak oddane a tak vášnivo, akoby naše spoločné problémy vôbec neexistovali. Sme ako skladačka. Zapadáme jeden do druhého, ne-

vnímame svet okolo nás. Toto platí vždy, za každých okolností. Cítim svoje srdce v končekoch prstov, ohnivú krv vo svojich žilách, trepotanie srdca, počujem svoj zrýchlený dych. Cítim jeho pot na svojich prsiach, jeho boky na mojich. Dych sa mi skrakuje a volám jeho meno. Keď horúce vlny pomaly ustúpia, schúlím sa mu v náručí.

Jemne ma hladká po vlasoch. „Nerozmyslela si si to? Ešte stále máš čas. Nechod' nikam...“

Chcem čosi povedať, no preruší ma zvonenie jeho mobilu.

Zdvihne ho. „Áno? Porazí ma! Tak to je riadny problém! Chod'te na linku tri a prezrite celý pás...“

Čaro milovania v tom momente vyprchá. Je mi jasné, že toto sa nikdy neskončí. Práca, práca a opäť práca. Ešte aj o jedenástej v noci! A on sa ešte pýta, či som si to nerozmyslela! Ved' preňho to nebolo ani také podstatné! Preňho to bol len sex! Zamyslím sa. A pre mňa?

2.

Vrukách pevne zvieram rúčku kufru. Z kútika oka mi tečie, ani neviem prečo, hysterická slza. Kývnem svojmu mužovi, usmejem sa na rodičov, objímam Mareka a nastúpim. V aute už sedia tri ženy. Nevšímajú ma si ma. Nie sú nepriateľské, len ľahostajné. Majú svoje problémy. Pootvorím okno. Júnový vánok mi strapatí vlasy a prináša ku mne vôňu strie-

bornej rieky, ruží a benzínu. Mercedes ma unáša niekam k Viedni, ďaleko od môjho doterajšieho života, od malého Mareka a od môjho stroskotaného manželstva. Odhodlala som sa na radikálnu zmenu. Kútikom úst mi odrazu šklbne. A možno to bude bláznivé dobrodružstvo.

Ani neviem, ako som zaspala. Prebúdzam sa celá dolámaná uprostred viedenskej križovatky. Ohnivé lúče ma cez sklo auta doslova prepaľujú. Pretieram si oči a snažím sa upraviť si vlasy.

„Tak milé dámy,“ veselo sa ozýva šofér, „sme vo Viedni. V centre vysadím dve a potom mi už ostávate len vy dve.“

Obracia sa na mňa a na mladé dievča, ktoré sedí vedľa mňa.

Nestihnem ani okom mrknúť a dve spolucestujúce vystúpia.

Mladá žena, ktorá ostáva v aute, sa na mňa nesmelo usmieva. „Idem na dedinu. Pani je vraj čiperná, ale treba sa starať aj o kravy a hydinu.“

Nenápadne prevrátim oči. Dobrá naivka. Ja mám šťastie. Idem k profesorovi a to istí všetko.

Keď vysadíme aj naivku, ideme ďalej. Míňame benzínky a veselé malé domčeky s drevenými okenicami. Slniečné lúče pripekajú. Otváram okno a nechám vietor, nech mi schladí rozhorúčené líca. Prejdeme ešte dve dediny a ocitneme sa v malom mestečku. Šofér parkuje pred obrovským domom. Zaplatím a vystúpim. Dobre sa poobzerám a už aj vidím moju striedajú-

cu stepovať v tieni pod stromom. Je to mladé dievča, sotva dvadsaťročné. Idem k nej a podávam jej ruku.

„Ahoj, ja som Tina.“

„Alexandra,“ odpovedá mi so silným ruským prízvukom.

Vidím, že má už pobalené veci a vôbec sa ma nechystá uviesť do obrazu.

„Ty už ideš?“ pýtam sa. „Neukážeš mi dom? A klienta, režim? Agentúra vavela...“

Alexandra mi skočí do reči. „Všetko, čo potrebuješ, máš napísané na papieri vo svojej izbe. Dodržiavaj všetko, čo som ti napísala, a nemáš problém. Maj sa.“

Alexandra spolu so svojimi kuframi s ľahkosťou gazely naskočí do auta. Auto sa odpichne a už som v tieni stromu sama. No dobre, hádam sa len z toho nezbláznim. Odhodlane dvíham kufor, stláčam kľučku a vchádzam do domu. Je tam milosrdná tma. Milosrdná, lebo nie je vidieť kopy odpadkov popri stenách. Len zápach prezrádza ich prítomnosť. Nohou opatrne odhrňam niečo, čo neviem identifikovať, a snažím sa v tej kope hnoja nájsť môjho klienta, vysoko inteligentného pána profesora, ktorý hovorí štyrmi svetovými jazykmi a, ako ma ubezpečovala moja agentúra, je naozaj na úrovni.

Naozaj na úrovni zakopávam o prázdne plechovky, tégliky a zvyšky jedla a zúfalo volám mojou školskou nemčinou: „Hallo, guten Tag, Gibt es jemand hier?“

Prebrodím sa cez prízemie a za neprestajného vykrikovania, či tu niekto je, začínam stúpať na schodište. Keď počujem starecký hlas z prvého poschodia, ktorý mi kričí, že mám ísť ďalej, cítim sa ako smädný na púšti, ktorému podali pohár vody. Odkopávajúc odpadky sa rozbehnem za hlasom. Medzitým šliapnem do vedra s vodou a pošmyknem sa na použitej plienke môjho klienta. Konečne som ho našla, som pripravená pomôcť mu a sebe zabezpečiť lepšie živobytie.

„Guten Tag, som Tina,“ vystieram ruku k impozantnému patriarchovi s dlhými bielymi vlasmi. Snažím sa popritom ignorovať ten príšerný zápach, ktorý sa šíri po celom prvom poschodí.

„Dobrý deň, Tina, ja som Veliteľ,“ oznamuje mi bielovlasý muž.

Hovorí krásnou, spisovnou nemčinou, ktorej dobre rozumiem. Má približne osemdesiat. Sedí na stoličke, v miestnosti, ktorá je asi kuchyňou. Na sebe má sveter neurčitej farby, ozdobený troma masťnými flákmi a štyrmi dierami, a vytáhané tepláky. Vedľa seba má položené barly.

Milo sa na mňa usmeje. „Ja budem tvoj Veliteľ a ty budeš robiť, čo ti poviem.“

Už mi je úplne jasné, prečo Alexandra zdúchla rýchlosťou namydleného blesku. Ale ja to len tak nevzdám. Predsa len, je to profesor, inteligentný človek, hovorí štyrmi svetovými jazykmi... Tisíc eur a mesiac voľna...

„Herr Veliteľ,“ začnem nasmelo, „celú noc som cestovala a potrebovala by som si zložiť veci. Okrem toho mi Alexandra nechala v mojej izbe pokyny...“

Pri zmienke o Alexandre spurpurovie, chytí sa za hrud' a začne prerývane dýchať.

„Scheisse, to stvorenie mi ani nespomínaj. Lenivé, všivavé, prašivé. Vôbec sa o mňa nevedela postarať. Nechcem ju ani vidieť. Nezodpovedná, neporiadna...“

Po týchto slovách mi je jasné, že také nehodné stvorenie, ako je Alexandra, nemám vôbec spomínať, ak nechcem tomu chlapovi spôsobiť srdcový kolaps. Zaumieňujem si, že sa všemožne vynasnažím splniť, čo mu na očiach uvidím.

Milosrdným gestom ma prepúšťa do mojej izby. „Chod' sa zložiť. Máš polhodinu. Potom príď sem.“

Neisto idem smerom, ktorý mi ukázal. Na konci chodbičky vidím svetlo. Moja izba bude asi tam. Najprv sa však musím popasovať s niekoľkými vrečami odpadkov. Pri dôkladnejšom skúmaní zistujem, že je to separovaný odpad, čo mi aspoň trochu pozdvihne náladu. Konečne dorazím do izby. Šok. Obrovský šok.

Na stole a na nábytku vidím riadnu vrstvu prachu. Stoličku zdobí zopár roztrhaných handier. Všade dookola sa povalujú taniere s plesnivými zvyškami jedla, fľaše a cigaretové ohorky. Posteľ je rozhádzaná, bielizeň špinavá. Už len čakám, kedy spod nej vybehnú nejaké myši. A opäť ten neznesiteľný zápach.

Položím kufor, priskočím k oknu a silným trhnutím ho otvorím. Z plných pľúc vdychujem čerstvý vzduch. Chcem si niekam sadnúť a celé to predýchať, no nemám kam. Odhodlane zhadzujem handry zo stoličky a čistím ju papierovou vreckovkou. Potom si opatrne sadám. Potrebovala by som si dať z poctivej slivovice môjho otca, kvôli dezinfekcii, lebo sa začínam obávať črevného týfusu. Rozmýšľam, čo ďalej a pripravujem bojovú stratégiu. Profesor mal pravdu. Alexandra je jedno špinavé, všivavé, nezodpovedné stvorenie. Potom mi zrak padne na papier s pokynmi, ktoré mi tu nechala. Beriem ho do rúk a čítam.

8.00 – raňajky – chlieb s medom.

12.00 – obed – uvaríš niečo, on aj niečo objednáva.

18.00 – večera – čo ostalo od obeda.

Medzitým mu daj nejaké ovocie.

S upratovaním sa netráp, pochopíš neskôr.

Nechápem, čo mám v tej špine pochopiť neskôr, no čítam ďalej.

Po večeri mu natrieš zadok masťou proti preležaninám a dáš mu plienku na noc.

Pri tejto vete mi príde nevoľno a obleje ma studený pot. Nerátala som s tým, že sa budem profesovi pozerat' rovno na zadok. Ďalším myšlienkam na moje večerné povinnosti sa snažím vyhnúť.

Potom máš voľno. Do tvojej izby vôbec nechodí.

Koniec.

Žiadna zmienka o tom, čo variť, kde prať, žehliť, kam chodiť nakupovať. Ani slovko o hygienických

návykoch klienta. No čo už, budem na to musieť prísť sama. Vyťukám Markovo číslo.

„Ahoj, môj zlatý.“

„Ahoj, mami. Už si tam? Ako sa ti cestovalo? Sú k tebe milí?“ chrlí na mňa môj syn.

„Je to tu super, bývam vo veľkom dome a pán je ku mne veľmi milý,“ neklamem aspoň v poslednom bode.

„Kedy prídeš?“

Zasmejem sa.

„Už som ti hovorila, že o mesiac. Prečo sa stále pýtaš? Chýbam ti?“

„Aj áno. Mami, musím už končiť. Máme s dedkom rozohranú partiu dámy.“

Povzdychnem si a prehltne slzy. Môj desaťročný syn znáša odlúčenie oveľa lepšie ako ja.

Nútim sa do veselého tónu.

„Tak utekaj. A pozdrav dedka a babku. Ahoj.“

Opäť sa obzerám okolo seba. Potrebuje to tu veľké upratovanie. Pomaly sa začínam uvoľňovať. Napokon, mám na to celý mesiac. Začínam posteľou a s odporom sťahujem obliečky. Zišlo by sa ich vyprať v lúhu, také sú špinavé, no budem sa musieť uspokojiť s obyčajným práškom a práčkou. Kde v tomto prekliatom dome nájdem nejaké prachovky a čistiace prostriedky? Nič sa nedá robiť. Musím sa ísť poradiť s profesorom. Nevie ho však nikde nájsť. Keď preleziem kuchyňu a niekoľko izieb, nájdem ho v jeho spálni, s nosom zapichnutým do hrubej knihy.

„Už si sa zložila?“ milo sa na mňa usmieva.

„Hej. Ale izba je strašne špinavá.“

„Hovoril som ti, že Alexandra je jedno všivavé, neporiadne Mädchen.“

Chápavo prikyvujem. „Áno, všivavé, neporiadne, špinavé... Mimochodom, kde nájdem nejaké utierky a čistiace prostriedky? Musím tu v celom dome urobiť gross Hausputz.“

Trochu otrávene kývne rukou. „Utierky a čistiace prostriedky nájdeš možno v kúpeľni. Alebo v kuchyni? Neviem.“

Kde je kúpeľňa, doteraz netuším. Nebolo to v pokynoch.

Začína mi byť jasné, že profesora nezaujímajú nejaké nepodstatné čistiace prostriedky a že som na to sama. Moje odhodlanie upratať všetky tie kopy hnoja však neslabne.

„Pod' sa pozrieť!“ pretrhne mi myšlienky a kýva na mňa špinavým prstom.

Podídem bližšie k nemu.

„Tu sa pozri!“ prikazuje mi a ukazuje na knihu. „To je moja vedecká práca.“

„Uhm,“ prikývnem.

Mám si ju hádam preštudovať? Ani netuším, ako blízko pravdy som.

„Bola ocenená niekoľkými diplomami,“ neskrýva hrdosť.

Vtedy mi zapne. Musím ho pochváliť.

„No to je úžasné. Musíte byť naozaj veľmi vzdelaný a šikovný.“

Samol'úbo sa usmieva a ja ho opäť zasypávam superlatívmi.

„Chceš vedieť, o čom je moja práca?“

Horlivo prikyvujem a usmievam sa, no v skutočnosti ma to nezaujíma o nič viac ako jeho moje čistiace prostriedky. Začína blúzniť niečo o nukleárnych procesoch, štiepných reakciách a rádioaktívnych prvkoch. Používa množstvo termínov, ktorým nerozumiem. Jeho monotónny hlas ma uspáva. Po chvíli mi začnú viečka klipkať, hlava mi začne padať a profesorov hlas dolieha ku mne z veľkej diaľky. Namiesto jeho hlasu počujem už len bzučanie včiel na letnej lúke. Šiesty zmysel mi síce hovorí, že letná lúka vonia inak, ale aj tak zaspím.

Niektu ma trasie za plece. Skáčem na rovné nohy, z kútika úst si utieram slinu a pretieram si oči.

„Tak, čo na to hovoríš?“ pýta sa ma profesor.

Rýchlo sa spamätám. „Bolo to famózne, geniálne.“

Existuje superlatív, ktorý som dnes ešte nepoužila?

„Tak keď sa ti to tak veľmi páčilo, každý deň si prečítaš jednu kapitolu, urobíš z nej referát a potom mi ho prednesieš.“

Od hrôzy mi trpnu ústa, rozšíria sa mi zrenice a ruky mi zľadovejú. Božemôj, čo som si to navarila! Koza sprostá, bolo ti treba bliakať, aké je to úžasné!?

Snažím sa z toho vyvliecť. „Herr Veliteľ, nebudem to stíhať...“

„Ani slovo!“ zvýši hlas. „Keď to stihla Alexandra, stihneš to aj ty!“

Pokladá debatu za ukončenú a ukazuje mi v knihe kapitolu, ktorú si mám dnes preštudovať. Bezmocne ju beriem do rúk a pochodujem spať do izby. Hodím knihu na zaprášený stôl. Počujem, ako mi zvoní mobil.

„Ahoj,“ počujem Mirov hlas. „Ako si došla?“

„Dobre.“

„Ako sa máš?“

„Dobre.“

„Akého máš klienta?“

„Dobrého.“

„Tina...“

„Nechaj to tak.“

„Nemusela si odísť.“

„Chcela som. Bolo to na riť, Miro. Celé zle. Nechaj to tak.“

„Dobre vieš, že sex sme mali vždy perfektný.“

„Áno, sex sme mali vždy perfektný. To je fakt. Ale ja neviem žiť len o sexe! Potrebujem ťa cítiť, vnímať, vedieť, že si tu. Že si tu pre mňa, pre nás. Je zbytočné sa o tom baviť. Ešte aj tú noc, pred mojím odchodom... Vieš čo? Kašli na to!“

„Ako chceš. Nebavme sa teda o tom teraz. Zavolám ti neskôr.“

„Nemusíš.“

Hádzem mobil na posteľ. Aj tak viem, že okrem sexu je to celé na riť. Z kufra vyberám krátke rifle a biele tričko a prezliekam sa. Pozriem sa na hodin-

ky. Jedenást', najvyšší čas ísť variť. Upratovanie nechávam na neskôr a idem do kuchyne. Kopy riadu a smetí, zvyšky jedál, prach a smrad. Nič nové, už ma nič neprekvapí. Otváram chladničku. Sotva stihnem uskočiť. Valí sa na mňa maslo, šunka, salám, tégliky a mištičky s polotovarmi, kus klobásy, vakuovaný syr, jablko, mrkva... Jednoducho zásoby hodné škrečka. Takže chladničku si podám ako prvú. Pre nedostatok času sa rozhodnem, že urobím rizoto so syrom. Kým varím, dotmolí sa do kuchyne na svojich barlách profesor a sadne si za stôl.

„Vieš variť?“ začína ma spovedať.

Prikyvujem, že viem. Varím od trinástich. Veľmi dobre a veľmi rada.

Miešam cibuľku a preplachujem ryžu. Profesor pokračuje vo výsluchu.

„Používaš aj korenie?“

„Hej.“

„Korenie je jed!“ rezolútne vyhlási a pleskne rukou po stole.

Na dôkaz svojich slov začne navyše energicky štučať do vreca s odpadkami. Až natoľko energicky, že sa vrece roztrhne a odpadky sa rozsypú po kuchyni. Vzdychnem si, no nehovorím nič.

Napriek tomu, že korenie je jed, pridávam do rizota štipku čierneho korenia a papriky. A ešte štipku soli. Posypem to syrom a servírujem.

Profesor už medzitým stihne spomedzi odpadkov vyhrabať nejakú starú špinavú handru a so záujmom si ju obzerá.

Odrazu zahreší. „Scheisse, tá potvora.“

Strhnem sa. Nie, chvalabohu, to nepatrilo mne.

S rozhorčením pokračuje. „Vyhodila moju najlepšiu bielizeň!“

Naozaj ťažko uveriť, že zalepené, roztrhané spodky sú profesorovou najlepšou bielizňou.

Láskyplne si pritíska spodky na hrud'. „Konečne som ich našiel.“ Potom mi prikáže: „Odnes ich do skrine, do mojej izby.“

Neverím vlastným ušiam a tak len stojím – v jednej ruke vareška, v druhej strúhadlo na syr – a vyvaľujem oči.

„No tak!“ zvýši hlas. „Urob to!“

Rezignujem. S odporom beriem spodky medzi dva prsty, prechádzam do izby, ktorá je rovnako špinavá ako tá moja, hádzem ich do skrine a potom sa vraciam do kuchyne. S čím, dofrasa, mám začať? S mojou izbou, profesorovou izbou, chladničkou, kuchyňou, praním? Naozaj neviem, čo skôr.

Profesor stihol za ten čas spomedzi odpadkov vyloviť ďalšie užitočné drobnosti, ktoré mi s hrdosťou ukazuje. Kúsok plastu, použité žiletky, tégliky od jogurtov a pleťových krémov a ešte nejakú tú „bielizeň“. Pre istotu už nehovorím nič.

Beriem tanier s rizotom a postavím ho pred neho. „Guten Appetit.“

S chuťou je. Po pár sekundách sa mi zdá, že sa začne oblizovať aj za ušami.

Keď je na tanieri už len omrvinka, začína sa pýtať. „Čo si do toho dala?“

Pravdivo odpoviem.

Rozčúlene od seba odsunie tanier, sčervenie a začne na mňa kričať:

„Hovoril som ti predsa, že korenie je jed! To preto mi nechutilo! Viackrát to nesmieš urobiť, lebo ťa vyhodím!“

Hej, to preto si sa tak napchával, až si mal hrče za ušami. A keď si už nevládal, tak si spustil krik.

„Chod' do chladničky!“ pokračuje v kriku. „Je tam zdravé jedlo, ktoré mi nosia z mestskej jedálne. To mi zohrej!“

Som urazená. Otváram chladničku a vyberám nejakú oranžovú gebuzinu v plastovom obale. Vkladám ju do mikrovlnky a ohrievam. Potom ju odnesiem profesorovi.

Prelieva gebuzinu lyžicou a nahnevane povie: „Už ani nie som hladný! Ty si na vine. Keby si mi nedávala rizoto, mohol som sa kvalitne najesť!“

„Tak nebudem variť,“ zmierlivo navrhujem. „A budete jesť len zdravé jedlá z jedálne.“

„Ani náhodou!“ skríkne „Si tu na to, aby si sa o mňa starala a variť budeš!“

V tej chvíli mi silno pripomína človeka trpiaceho rozdvojením osobnosti. Ale je to môj klient a ja tu musím byť preňho.

„Idem do svojej izby!“ oznamuje mi ešte stále nahnevaný. „Ty chod' študovať!“

Už ma vidíš!

Pre istotu som však ticho a pozorujem ho, ako odchádza do svojej izby.